

עֲנֵה תִּשְׂא'. נמצא שיש ללמוד מהכתוב הנאמר לענין אכילת
 קדשים בטומאה ושנוהג בכל הקדשים, לדיני נותר, ושוב למדים
 משם לדיני פיגול שיהא נוהג בכל הקרבנות.
 חזרת הברייתא ומבררת: וּמֵאַחַר שֶׁפִּיגוּל לְרֵבּוֹת כֹּל דְּבָר - ומאחר
 שבאמת ריבה הכתוב את כל הקדשים לענין דין פיגול, לָמָּה נֶאֱמַר
 שְׁלָמִים מֵעֵתָּה - לשם מה הזכירה התורה בפירוש שלמים, הרי אף
 דבר שאינו כעין שלמים התרבה מהפסוק. אלא כדי לומר לך, מה
 שְׁלָמִים מִיּוֹחֲדִים בכך שֵׁשׁ לֶחֶן מִתִּירֵין בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמוֹזֵבֵחַ - שיש
 בהם דבר המתיר את בשרם לאכילת אדם וכן יש בהם דבר המתיר
 את אימוריהם לעלות על המזבח. תִּיבִיזוּ עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגוּל. אף כֹּל
 קרבן שֵׁשׁ לוֹ מִתִּירֵין בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמוֹזֵבֵחַ. כלומר שיש לו דבר
 המתיר את בשרו או לאכילת אדם או לאכילת מזבח.
 הגמרא מפרטת את הדברים שיש להם מתירים לאדם או למוזבח כפי
 ששנינו במשנתנו: הַעוֹלָה, מִתּוֹן דְּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָהּ לְמוֹזֵבֵחַ, וְאֵת
 עוֹדָה לְכֹהֲנִים. עוֹלַת הַעֹף, מִתּוֹן דְּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָהּ לְמוֹזֵבֵחַ.
 הַפִּסָּה הַעֹף, מִתּוֹן דְּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָהּ לְכֹהֲנִים. פְּרִים הַנִּשְׂרָפִים
 וְשִׁעִירֵי הַנִּשְׂרָפִים, וְהֵינּוּ חֲטָאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת, מִתּוֹן דְּמָם מִתִּיר אֶת
 אִימוריהן לִקְרָב. וכן שנינו בתורת כהנים, ושם ממשיכה הברייתא,
 וּמוֹצֵיא אֲנִי מִדִּין פִּיגוּל אֶת הַקּוֹמֵץ, וְאֵת הַלְּבוֹנָה, וְהַקְּמוֹצֵת,
 וּמִנְחַת פְּתִילִים, וּמִנְחַת בֶּהֱן מִשֵּׁחָ, וּמִנְחַת נְסֻכִים, וְהָדָם, שֶׁכֵּל אֵלּוּ
 אֵין לָהֶם דְּבָרִים אַחֵרִים שֶׁמִּתִּירִים אוֹתָם בֵּין לְאָדָם וּבֵין לְמוֹזֵבֵחַ.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מֵה שְׁלָמִים מִיּוֹחֲדֵין בכך שֵׁשׁ בּוֹ זְרִיקַת דָּם עַל
 מוֹזֵבֵחַ הַחִיצוֹן, וְאָמְרָה תוֹרָה שֶׁתִּיבִיזוּ עֲלָיו מִשּׁוּם פִּיגוּל, אֵף כֹּל
 הַזְּבָחִים שֶׁשֵּׁנָן - שְׂדָמָם נוֹרֵק עַל גְּבִי מוֹזֵבֵחַ הַחִיצוֹן תִּיבִיזוּ עֲלָיו
 מִשּׁוּם פִּיגוּל, וְיֵצְאוּ מִכֹּלל זֶה פְּרִים הַנִּשְׂרָפִים וְשִׁעִירֵי הַנִּשְׂרָפִים,
 הַזֹּאֵיִל שֶׁאֵין דָּמָם נוֹרֵק עַל גְּבִי מוֹזֵבֵחַ הַחִיצוֹן כְּשֶׁלָּמִים וּלְפִיכָר אֵין
 תִּיבִיזוּ עֲלָיו מִשּׁוּם פִּיגוּל.
 הגמרא מבארת את דברי הברייתא: [אָמַר מֶר] בְּרִייתָא, 'או אינו
 מביא (לרבות לדין פיגול) אלא בִּיּוֹצֵא בְּשִׁלְמִים'. מבארת הגמרא:
 מֵאֵי נִיְהוּ - איזה זבח הוא שדומה לשלמים, זהו כְּבוֹד, דְּנִאֲכַל לִשְׁנֵי
 יָמִים וְלֵילָה אַחַד בשלמים, ועל כך מבואר בברייתא שאם לא היה
 רבוי מיוחד לרבות כל הקרבנות לא היינו מרבים אלא בכור, שהוא
 דומה לשלמים. מבררת הגמרא: כֵּמֵאֵי אֲתֵי - באיזה לימוד היה בכור
 מתרבה לדין פיגול, אֵי בְּמָה מְצִינּוּ מִשְׁלָמִים, כלומר, כמו שמצינו
 בשלמים שנאכלים לשני ימים ולילה אחד ונוהג בהם דין פיגול כך
 בכבור הדומה לו ינהג דין פיגול, אֵיכָּא לְמִפְרָךְ - הרי יש להקשות
 על לימוד זה, מֵה לְשִׁלְמִים שָׁהָם חֲמוּרִים מִכְּבוֹד, שהרי הֵן מְעוֹנִין
 כְּמִיבָה עַל הַקֶּרֶבֶן, וְהַבֵּאת נְסֻכִים, וְהַנּוֹפֵת חֲזָה וְשׁוֹק, ויתכן
 שמשום כך נאמר בהם דין פיגול, אולם בכבור שלא נאמרו כל
 הדינים הללו, יתכן שלא נאמר בו דין פיגול.
 אֵלָּא הִיא לֵנו לְרֵבּוֹת כְּבוֹד לְדִין פִּיגוּל כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר לְגַבֵּי שְׁלָמִים
 (ויקרא טו) 'אֵם הָאֲכָל יֵאָכֵל מִבְּשַׂר זֶבַח שְׁלָמִים בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצָה
 הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחְשֵׁב לוֹ פְּגוּל יִהְיֶה וְהִנֵּפֵשׁ יִהְיֶה אֲכָלֶת מִמֶּנּוּ עֲנֵה
 תִּשְׂא', וכיון שהמילים 'האכל' ו'יאכל' הם 'כלל' (שהרי משמע על כל
 קרבן שחשבו לאוכלו חוץ לזמנו). ואילו תיבת 'שלמים' היא 'פרט'
 לכך דרשו חכמים פסוק זה בכלל ופרט וכלל, מה הפרט דבר הנאכל
 לשני ימים ולילה אחד אף כל זבח הנאכל לשני ימים ולילה אחד יש
 בו דין פיגול, והיינו בכור.
 שואלת הגמרא: הֵנִי תְּרֵי בְּלָלִי דְּכִמְיָא אֶתְרֵדִי נִיְהוּ - הרי בפסוק
 זה נכתבו שני הכללים' בסמיכות אחד לשני, ואין הפרט כתוב
 ביניהם אלא אחריהם, וכיצד ניתן לדרוש אופן זה ב'כלל ופרט וכלל'.
 משיבה הגמרא: אָמַר רַבָּא, גַּם באופן זה ניתן לדרוש ש'כלל ופרט
 וכלל', כְּדָאמְרֵי בְּמַעְרְבָא - כפי שאמרו בתוך ארבעה עשר, כֹּל מִקּוּם
 שֶׁאֵתָּה מוֹצֵא שְׁנֵי בְּלָלוֹת הַפְּסוּכִים זֶה לָזֶה וְהִפְרֵט נִכְתָּב אַחֲרֵיהֶם,
 וכמו שמצאנו בפסוק זה, הַפִּל פֶּרֶשׁ בִּינֵיהֶם, וְדוֹנָם בְּכָלֵל וְפֶרֶשׁ
 וְכָלֵל, כלומר, תדרוש את הפסוק כאילו נאמר הפרט בין הכללים,
 והרי זה כ'כלל ופרט וכלל', ואף כאן יש להטיל את הפרט, 'בשר זבח
 שלמים' בין הכללים 'האכל' ו'יאכל' ולדרוש בכלל ופרט וכלל,

כיצד אומרת הברייתא, אֵם לֹא נֶאֱמַרו הַמְּזוּרוֹת הֵייתִי אוֹמֵר עַל
 הַמְּזוּרוֹת בְּמִיתָה, שלפי ביאור זה הכוונה שאילו לא היתה כותבת
 התורה את העונש על אכילת מעשר שני בטומאת מת, היינו סבורים
 לומר שהעונש על כך הוא מיתה בידי שמים, הָא מְזוּמָּתָא שְׂרִיץ
 קְאָתְיָא - הרי באופן זה דין אכילת מעשר שני בטומאת מת היה
 נלמד בקל וחומר מהאוכל מעשר שני בטומאת שרץ, וְהַכֵּלל הוּא
 שְׂרִיץ לְפָא מִן הַדִּין לְהֵיוֹת בְּנִדּוֹן - די לדבר הנלמד בקל וחומר
 להיות כמו המלמד ולא יותר ממנו, ואם כן אף אם לא היתה מזכירה
 התורה את החמורות הייתי יודע שאין בהם עונש מיתה אלא לאו
 בלבד. נמצא עתה שאין לפרש את הקלות והחמורות שהזכור
 בברייתא לא לענין אכילת תרומה ולא לענין אכילת מעשר שני,
 וכמו כן לא שייך לפרש שהכוונה לטומאת מת וטומאת שרץ.
 הגמרא מביאה את דברי זעירי לבאר ברייתא זו: אָמַר זְעִירִי, קְלוֹת
 הַשְּׁנוּיֹת בְּרִייתָא הֵינּוּ מוֹמָאָתָא שְׂרִיץ, וְחֲמוּרוֹת הֵינּוּ מוֹמָאָתָא מֵת.
 וְהַכִּי קְאָמַר, אֵילוּ נֶאֱמַר דִּין הָאוֹכֵל כִּשְׁהוּא טְמֵא בְּמוֹמָאָתָא שְׂרִיץ
 בְּלַבַּד וְהִיא נֶאֱמַר דִּין הָאוֹכֵל מֵעֵשֶׂר בְּטוֹמָאָה זו שעובר בלאו ודין
 האוכל הַרְוִיחָה שְׁעוֹנְשׁוּ מִיִּתָּה, וְלֹא נֶאֱמַרְהָ מוֹמָאָתָא מֵת, הֵייתִי
 אוֹמֵר, [קְלוֹת] עַל הַקְּלוֹת בְּלֵאָא - טמא בטומאת שרץ ושהיא קלה
 שאכל מעשר ושאיטורו קל, בלאו, וקלות על החמורות - טמא שרץ
 שאכל תרומה שהיא חמורה, עונשו כְּמִיתָה בידי שמים. והייתי מוסיף
 ואומר, מִדְּקָלוֹת עַל הַחֲמוּרוֹת בְּמִיתָה - מכך שטמא שרץ שאכל
 תרומה חייב מיתה, יש ללמוד שכל שיש באכילתו צד חומר יש בו
 עונש מיתה, ולפיכך הַמְּזוּרוֹת נִמְי - אף בטמא מת שהיא טומאה
 חמורה עַל הַקְּלוֹת - על אכילת מעשר, בְּמִיתָה, לְכַךְ נֶאֱמַרו
 'הַמְּזוּרוֹת', לומר לך, שאף בטומאת מת החמורה אין באכילת מעשר
 שני חיוב מיתה אלא עונש מלקות בלבד.
 שנינו במשנה: כֹּל שֵׁשׁ לוֹ מִתִּירֵין בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמוֹזֵבֵחַ תִּיבִיזוּ עֲלָיו
 מִשּׁוּם פִּיגוּל. הגמרא מביאה ברייתא המלמדת את המקור לדין זה:
 תָּנּוּ רַבָּנִין (תורת כהנים צו פי"ג ה"ד), נֶאֱמַר בַּפְּסוֹק (ויקרא כב) וַיִּנְזְרוּ מִקְדָּשִׁי
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדָשִׁי אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי ה',
 ללמד שיש דין פיגול בכל הקדשים. וממשיכה הברייתא ומבררת: או
 - שֵׁמָא אֵינוּ מְכִיָּא לִידֵי פִיגוּל, אֵלָּא בִּיּוֹצֵא בְּשִׁלְמִים - אבל קרבנות
 שיש להם דין דומה לשלמים, שהרי בשלמים נאמר עיקר דין פיגול,
 ונדרוש כך, מֵה שְׁלָמִים מִיּוֹחֲדִים בכך שֶׁנֶּאֱכָלִין לִשְׁנֵי יָמִים וְלֵילָה
 אַחַד, אֵף כֹּל קֶרֶבֶן שֶׁנֶּאֱכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלֵילָה אַחַד יִנְהַג בוֹ דִּין פִּיגוּל,
 אֲבָל הַנֶּאֱכָל לְיוֹם וְלֵילָה מִנֵּיין שֶׁאֵף בוֹ יֵשׁ דִּין פִּיגוּל, תִּלְמוּד לִזְמַר
 (שם טו) 'וְאֵם הָאֲכָל יֵאָכֵל מִבְּשַׂר זֶבַח שְׁלָמִים בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצָה
 הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחְשֵׁב לוֹ פְּגוּל יִהְיֶה וְהִנֵּפֵשׁ הָאֲכָלֶת מִמֶּנּוּ עֲנֵה
 תִּשְׂא', ומתיבת 'מבשר' יש לרבות שכל קרבן שִׁשְׂרִיץ שֶׁלּוֹ נֶאֱכָלִין יש
 בו דין פיגול.
 ממשכה הברייתא ומבררת: עוֹלָה, שְׁמוֹקֶרֶת כּוֹלָה לְמוֹזֵבֵחַ וְאֵין
 שְׂרִיץ נֶאֱכָלִין, מִנֵּיין שיש בה דין פיגול. תִּלְמוּד לִזְמַר (שם) מִבְּשַׂר
 זֶבַח שְׁלָמִים, וְתִיבַת 'זֶבַח' נִדְרַשְׁתָּ לְרֵבּוֹת קֶרֶבֶן עוֹלָה. וּמִנֵּיין לְרֵבּוֹת
 חֲטָאוֹת הַעֹשׂוֹת וְהַמְּנַחֵת שֶׁאֵינֶם מְכוּנִים 'זֶבַח', עַד שֶׁאֵינִי לֹמַד אֵת
 כֹּל הַקְּדָשִׁים וּמְרַבָּה אֶפִּילוֹ לֹזֵן שֶׁמֶן שֶׁל מְצוֹרְעֵי, שִׁתְּפַגַּל עַל יַדִּי
 מִחֲשֶׁבֶת פִּיגוּל בַּעַת עֲבוּדוֹת דָּם אֲשֶׁם הַמְּצוֹרַע, תִּלְמוּד לִזְמַר לְעֵנֵן
 אֲכִילַת קְדָשִׁים בְּטוֹמָאָה (שם כב א) וַיִּנְזְרוּ מִקְדָּשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא
 יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדָשִׁי אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי ה', ובפסוק זה נכללו
 כל הקדשים.
 הגמרא מבארת שיש ללמוד מדין טומאה, שאף דין 'נותר ופיגול'
 נוהג בכל הקרבנות. אומרת הגמרא: וְאֲתֵי - ונלמד אִיסוּר נֹתֵר
 שִׁנְהַג בְּכָל הַקְּדָשִׁים, בגזירה שוה 'חילול חילול' מְזוּמָּאָה, שבגזירת
 נֶאֱמַר (שם טו) 'וְאֲכָלִיו עֲנּוּ יִשָּׂא בִּי אֶת קֹדֶשׁ ה' חִלְל', ובטומאה נאמר
 (שם כב א) וַיִּנְזְרוּ מִקְדָּשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קְדָשִׁי, וכשם
 שבדין טומאה נכללו כל הקדשים, אף לגבי נותר נכללו כל הקדשים.
 ולאחר שלמדנו שאיסור נותר נוהג בכל הקדשים, אֲתֵי - נלמד שדין
 פִּיגוּל נוהג בכל הקדשים בגזירה שוה 'עֹזֵן עֹזֵן' מְנוֹתֵר, שבגזירת
 נֶאֱמַר 'וְאֲכָלִיו עֲנּוּ יִשָּׂא' ובפיגול נאמר (שם טו) וְהִנֵּפֵשׁ הָאֲכָלֶת מִמֶּנּוּ

1 והיינו, שיש לרבות רק בבור, ולפיכך הצרכנו ללימודים אחרים כדי
2 לרבות דין פיגול בשאר הקדשים.

3 הגמרא מבררת כדעת מי סוברת הברייתא. שנינו בברייתא: **עַד שְׁאֲנִי**
4 **מִרְפָּה לֹג שֶׁמֶן שֶׁל מְצוּרָע**. מבררת הגמרא: **הָא מַנִּי** – ברייתא זו,
5 המרבה לוג שמן של מצורע לדין פיגול, כשיטת מי היא שניה, הרי
6 לכאורה כרבי מאיר היא, דתניא, **לֹג שֶׁמֶן שֶׁל מְצוּרָע** באופן שבו
7 יחד עם האשם תיביין עליו משום פיגול, שאם חשב מחשבת פיגול
8 בזמן עבודת האשם, נתפגל אף הלוג שמן, דכרי רבי מאיר, שכן
9 לדעתו אף שהמצורע יכול להביא את לוג השמן עד עשרה ימים
10 מיום הבאת האשם, מכל מקום מאחר שהביאו יחד עם האשם הרי
11 דם האשם הוא המתירו להינתן על הבהוּת ולאכול את שייריו.
12 דוחה הגמרא: אם ברייתא זו כרבי מאיר היא, אימא סיפא, **וּמוֹצִיא**
13 **אֲנִי** מחיוב פיגול מנחת נסכים ותהם, אתאן לרפנן – באנו איפוא
14 לשיטת חכמים החולקים על רבי מאיר וסוברים שאין פיגול במנחת
15 נסכים, דתניא בתוספתא (פ"ה ה"א), **נִסְכֵי בְהֵמָה תֵּיבִין עֲלֵיהֶן כֵּרֶת**
16 **בִּאֲבִילתָם מְשֹׁם פִּיגוּל מִפְּנֵי שְׂדֵים הַזֹּבַח מִתִּירָן** – מתיר את הנסכים
17 ליקרב על המזבח, דכרי רבי מאיר. אמרו לו חכמים, והלא אדם
18 מביא – רשאי להביא את זבתו היום, ואת נסבין של זבחים אלו
19 יכול להביא מיבן ועד עשרה ימים, ועל כרחך שאין הזבח מתיר את
20 הנסכים, ואם כן מדוע שיתפגלו על ידו. אמר להן, אף אני לא
21 אמרתי שנוהג דין פיגול בנסכים אלא באופן שהם באין יחד עם
22 הזבח, שאז דם הזבח מתיר את הנסכים למזבח ונחשב שיש להם
23 מתיר אבל אם הביאן לאחר מכן אין הזבח מפגלן. ונמצא אם כן
24 שאי אפשר להעמיד ברייתא זו כדעת רבי מאיר, ואם כן קשה כדעת
25 מי נשנתה ברייתא זו.

26 הגמרא מבארת את הברייתא: אמר רב יוסף, אכן ברייתא זו כולה
27 נשנית בשיטת חכמים, שכין שאפשר להביא את הזבח היום ואת
28 הנסכים לאחר זמן, לפיכך אף אם הביאם באותו יום אין הזבח מפגל
29 את הנסכים, ואף בלוג שמן של מצורע הדין הוא שאין הזבח מפגלו,

30 ומה ששנינו בברייתא שיש דין פיגול בלוג השמן של מצורע, אין
31 הכוונה שמתפגל על ידי הזבח, אלא הא מני – ברייתא זו בדעת מי
32 היא שנויה, רבי היא, דאמר לוג שמן של מצורע, מתנותיו שרו
33 ליה – המתנות שמזים מן השמן בפנים ההיכל הן אלו שמתירות אותו
34 מאיסור מעילה, ומתנותיו שרו ליה – ומכך שהמתנות הן אלו
35 שמתירות אותו, יש לנו לומר שאף מתנותיו מפגלי ליה – אם בשעת
36 הזאת השמן חשב הכהן ששיירי השמן יאכלו חוץ לזמנו [שהוא יום
37 ולילה], הרי זה פיגל את השמן, ואף המבואר בברייתא שיש פיגול
38 בלוג שמן, הכוונה לאופן שחשב מחשבת פיגול בשעת הזאת השמן,
39 וכשיטת רבי.

40 הגמרא מבארת היכן מצינו שלדעת רבי הזאת השמן מתירה את
41 שייריו: דתניא בברייתא, **לֹג שֶׁמֶן שֶׁל מְצוּרָע, מוֹעֲלִין בו עַד שִׁזְרוּק**
42 **אֶת תְּהָם** – הנהנה ממנו קודם זריקת דם האשם חייב על כך משום
43 דין מעילה, ואם נזרק תהם, לא נהנין – אסור מדרבנן להנות מלוג
44 השמן, עד שיתן את מתנותיו, ולא מוֹעֲלִין – ומכל מקום אם עבר
45 ונהנה אינו חייב משום מעילה, כיון שכבר הותר לכהנים בזריקת דם
46 האשם. רבי חולק ואומר, מוֹעֲלִין בלוג השמן עד שיתן מתנותיו,
47 כלומר, הנהנה מהשמן לפני שבע והזאות שבפנים ההיכל, חייב
48 משום מעילה. ושוין – רבי וחכמים מסכימים בדעתם שאף אם נתן
49 את המתנות דהיינו שבע והזאות, שהשמן אסור באבילה מדרבנן,
50 עד שיתן מתן שבע הזאות, ומתן בהוגות המצורע. הרי שלדעת רבי
51 הזאת השמן בפנים ההיכל היא המתיר של השמן. ועל פי זה יישב
52 רב יוסף לעיל את הברייתא שלדעת רבי יכול לוג השמן להתפגל על
53 ידי מחשבת חוץ לזמנו בשעת הזאתו.

54 הגמרא דוחה את דברי רב יוסף אמרוה קמיה דרבי ירמיה – אמרו
55 בני הישיבה את תירוצו של רב יוסף לפני רבי ירמיה, אמר רבי ירמיה
56 בתמיהה, נברא רבא כרב יוסף לימא כי הא טיקתא – וכי יתכן
57 שאדם גדול כרב יוסף יאמר דבר זה, שכשם שהזאת השמן מתירה
58 את שייריו, כך מועילה מחשבת פיגול בשעת ההזאה.

59 אָמִינָא, כִּיּוֹן שְׁכַתְבָּה הַתּוֹרָה לְגַבֵּי אַכִּילַת קִדְשִׁים (שְׁמוֹת כט א) וְאַבְלוּ
60 אַתְּם אֲשֶׁר כָּפַר בְּהֵם, וּמִשְׁמַע שְׁדוּקָא קִרְבָּנוֹת הַבָּאִים לְכַפְרָה נִיתְנוּ
61 לְאַכִּילַת כְּהֵנִים, וְאֵילוּ מִנְתַּת הַעֲזוּמָר הָרִי לְהַתִּיר אֶת הַתְּבוּאָה
62 הַחֲדָשָׁה אֲתֵינָא – בָּאָה, וְכֵן מִנְתַּת קִנְאוֹתָהּ, הָרִי לְבָרֵךְ עֲזוֹן שֶׁל הָאִשָּׁה
63 קָאֲתֵינָא, אִם זִינְתָה תַּחַת בַּעֲלָהּ, וְהֵינּוּ סְבוּרִים שְׂאִין שִׁירֵי מִנְחוֹת אֵלּוּ
64 נִיתְנוּ לְכַהֲנִים, קָא מִשְׁמַע לָן הַפְּסוּק לְכָל מִנְחָתָם, שְׂאֵף שִׁירֵי
65 מִנְחוֹת אֵלּוּ נִיתְנוּ לְכַהֲנִים.
66 וְהַכְּתוּב 'וְלִבֵּל הַטָּאֲתָם', בֹּא לְרִבּוֹת הַטָּאֲתָה הַעֲזוּף, שְׁבִשְׂרָה נִיתָן
67 לְכַהֲנִים. סִלְקָא דַּעְתָּךְ אָמִינָא, חֲטָאת הַעֲזוּף נְבִילָה הִיא, שְׁהָרִי אֵין
68 שׁוֹחֲטִים אוֹתָהּ אֵלָּא מוֹלְקִים אוֹתָהּ, וְתַחַת אֲסוּרָה בְּאַכִּילָה, הַשְּׂמִיעֵנוּ
69 הַכְּתוּב שְׂאֵף הִיא נֹאכַלַת לְכַהֲנִים.
70 וְהַכְּתוּב 'לִבֵּל אֲשָׁמִם', בֹּא לְרִבּוֹת אֲשָׁם נִזִּיר וְאֲשָׁם מִצְוֹרֵעַ. סִלְקָא
71 דַּעְתָּךְ אָמִינָא, אֲשֵׁמוֹת אֵלּוּ אֵינִים בָּאִים לְכַפֵּר, אֵלָּא לְהַכְשִׁיר קָאֲתוּ
72 – בָּאִים לְהַכְשִׁיר, אֲשֵׁם נִזִּיר בֹּא לְהַכְשִׁיר אֶת הַנִּזְרִי שְׂיֻכַּל לְהַתְּחִיל
73 שׁוֹב בְּמִנְיָן נִזְרוֹתָהּ, וְאֲשֵׁם מִצְוֹרֵעַ בֹּא לְהַכְשִׁיר אֶת הַמִּצְוֹרֵעַ לְאַכּוֹל
74 בְּקִדְשִׁים. וְהָרִי אֲמִירָה הַתּוֹרָה (שְׁמוֹת כט א) וְאַבְלוּ אַתְּם אֲשֶׁר כָּפַר
75 בְּהֵם, וּמִשְׁמַע שְׂרַק קִרְבָּנוֹת הַבָּאִים לְשֵׁם כְּפָרָה נִיתְנוּ לְכַהֲנִים לְאַכּוֹל,
76 קָא מִשְׁמַע לָן שְׂאֵף אֲשֵׁמוֹת אֵלּוּ נִיתְנוּ לְאַכִּילַת כְּהֵנִים.
77 הַגְּמָרָא מְקַשָּׁה עַל דְּבָרֵי הַבְּרִייתָא, שְׁמַרְבָּה מִלְּכָל אֲשָׁמִ' אֲשֵׁם
78 מִצְוֹרֵעַ: וְכִי יֵשׁ צוֹרֵךְ בְּרִשָּׁה ז' לְרַבּוֹת שְׂאֲשָׁם מִצְוֹרֵעַ נֹאכַל לְכַהֲנִים,
79 וְהָרִי בְּהֵרָא בְּרַבִּי בִּיָּה – כְּתוּב בּוּ בְּפִירוּשׁ שְׂהוּא נֹאכַל לְכַהֲנִים.
80 מִתְּרַצַּת הַגְּמָרָא: אֲבָן אֵין לְגָרוּס 'וְאֲשָׁם מִצְוֹרֵעַ' אֵלָּא יֵשׁ לְהִגִּיה אֶת
81 הַבְּרִייתָא וְלָגְרוּס 'לְרִבּוֹת אֲשָׁם נִזִּיר בְּאֲשָׁם מִצְוֹרֵעַ', כְּלוּמַר, שְׁתִּיבַת
82 'כֹּל' נִדְרַשְׁתָּ לְהַשׁוּת אֲשֵׁם נִזִּיר שִׁיחִידָה דִּינוּ כְּאֲשֵׁם מִצְוֹרֵעַ, שְׂמַפְרֵשׁ
83 בּוּ שְׁנֹאכַל לְכַהֲנִים.
84 הַגְּמָרָא מְבִיאָה אֶת הַמִּשְׁךְ הַבְּרִייתָא שְׁדוּרַשְׁתָּ אֶת הַפְּסוּקִים: 'אֲשֶׁר
85 יִשְׁיָבוּ לִי, זֶה גִּזְלוּ הֵגֵר שְׁלֹא הִסְפִּיק הַגִּזְלוּ לְהַשִּׁיב לוֹ עַד שְׁמַת לֵאלֹהֵי
86 יוֹרֵשׁ, שְׁנִיתָן לְכַהֲנִים, וְאָמַר הַכְּתוּב 'לָךְ הוּא', כְּלוּמַר לְאַהֲרֹן וּבְנָיו,
87 לְלַמַּד שְׁגוֹל הַגֵּר שְׁלָךְ יִהְיֶה לְכָל דָּבָר, וְאִפְּלוּ לְקַדְּשׁ בּוּ אֶת הָאֲשָׁה,
88 כְּלוּמַר שְׂהוּא מִמּוֹן שֶׁל חוֹלִין לְגַמְרִי, וְאֵין בּוּ שׁוּם קְדוּשָׁה, כִּיּוֹן שְׂהוּא
89 מִמּוֹן בַּעֲלִים.
90 הַגְּמָרָא דְנָה בְּחַלְקֵי הָאֲחָרֹן שֶׁל מִשְׁתַּנּוּי, שְׁנַחֲלוּ רַבִּי שְׂמַעוֹן וְחַכְמֵי
91 לַעֲנִין חֲטָאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת שְׁמֹתָן דָּמַם נַעֲשָׂה בְּפָנִים הַחֵיכַל, הָאֵם נוֹהֵג
92 בְּהֵם דִּין פִּיגוּל, וּמְבִיאָה בְּרִייתָא בְּעִנּוּן זֶה: תִּנְיָא בְּרִייתָא בְּעִנּוּן
93 חֲטָאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת, רַבִּי אֱלֵעָזָר אֹמֵר מִשׁוּם רַבִּי יוֹסִי (הַגְּלִילִי), פִּיגֵל
94 – אִם חֲשַׁב הַכְּהֵן מִחֲשַׁבַת חוּץ לִזְמַנּוּ בְּדָבָר הַנֶּעֱשָׂה בְּחוּץ, וְהֵינּוּ שְׂגָם
95 הַעֲבוּרָה שְׁהִיָּה עוֹסֵק בּוֹה בְּשַׁעָה שְׁחֲשַׁב אֶת מִחֲשַׁבַת הַפִּיגוּל וּגְם
96 הַמַּעֲשֵׂה שְׁעָלִיו חִישַׁב הָיָו מְדַבְּרִים הַנַּעֲשִׂים בְּחוּץ, כְּלוּמַר בַּעֲזָרָה,
97 פִּיגֵל – הוֹעִילָה מִחֲשַׁבְתּוֹ לְפַגֵּל אֶת אוֹתוֹ קִרְבָּן. אֵךְ אִם חֲשַׁב כֵּן בְּדָבָר
98 הַנֶּעֱשָׂה בְּפָנִים – שְׁהַמַּעֲשֵׂה שְׁעָלִיו חֲשַׁב הָיָה מְדַבְּרִים הַנַּעֲשִׂים בְּתוֹךְ
99 הַחֵיכַל, לֹא פִּיגֵל – לֹא הוֹעִילָה מִחֲשַׁבְתּוֹ לְפַגֵּל אֶת הַקִּרְבָּן. בִּיצְרָה,
100 הָיָה עוֹמֵד בְּחוּץ – בַּעֲזָרָה, וְאָמַר הָרִינִי שׁוֹחֵט קִרְבָּן בֶּן, עַל מִנְת
101 לְהִזוּת מְרִמּוֹ בְּתוֹךְ הַחֵיכַל עַל מִזְבַּח הַפְּנִימִי לְמַחֲרָה, לֹא פִּיגֵל, שְׂכָן
102 ז' מִחֲשָׁבָה בְּחוּץ בְּדָבָר הַנֶּעֱשָׂה בְּפָנִים, שְׁלֹא פִּיגֵל. וְכֵן אִם הָיָה
103 עוֹמֵד בְּפָנִים – בְּהֵיכַל, וְאָמַר הָרִינִי מִזָּה מִדָּם הַקִּרְבָּן, עַל מִנְת
104 לְהַקְטִיר אֶת הָאֵימּוּרִים שְׁלוֹ וְלִשְׁפוֹף – אוֹ עַל מִנְת לְשַׁפּוֹךְ אֶת
105 הַשִּׁירִים שֶׁל הָדָם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ לְמַחֲרָה, לֹא פִּיגֵל בְּכָךְ אֶת הַקִּרְבָּן,
106 כִּיּוֹן שְׂזוֹ מִחֲשָׁבָה בְּפָנִים בְּדָבָר הַנֶּעֱשָׂה בְּחוּץ. אֲכָל אִם הָיָה עוֹמֵד
107 בְּחוּץ, וְאָמַר הָרִינִי שׁוֹחֵט אֶת הַקִּרְבָּן עַל מִנְת לְשַׁפּוֹף שִׁירִים שֶׁל
108 הָדָם עַל הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן לְמַחֲרָה, אוֹ לְהַקְטִיר אֵימּוּרִים עַל הַמִּזְבֵּחַ
109 הַחִיצוֹן לְמַחֲרָה, פִּיגֵל, שְׂזוֹ מִחֲשָׁבָה בְּחוּץ בְּדָבָר הַנֶּעֱשָׂה בְּחוּץ.
110 הַגְּמָרָא מְבִיאָה אֶת הַמְּקוּר לְדִין זֶה: אָמַר רַבִּי יוֹסֵף שְׂזוֹ מִן לִי, מֵאֵי
111 קָרָא? – מֵאִיזָה פְּסוּק יֵשׁ לְלַמַּד כֵּן, הַכְּתוּב בְּפָר כְּהֵן מִשִּׁחַ לַעֲנִין
112 הַפְּרָשָׁתָה אֵימּוּרֵי (מִקְרָא ד') בְּאֲשֶׁר יוֹרֵם מִשׁוֹר זֶבַח הַשְּׁלָמִים' וְגו', וְיֵשׁ
113 לְשַׁאוֹל, זֶבַח מִן לְמַדְנָה מִשׁוֹר זֶבַח הַשְּׁלָמִים מַעֲתָה – אֵיזָה דִּין יֵשׁ
114 לְלַמּוֹד מִשְׁלָמִים לְפָר כְּהֵן מִשִּׁחַ, לַעֲנִין הַרְמַת אֵימּוּרֵי, וְהֵלָּא כֹּל דִּינֵי
115 הַרְמַת אֵימּוּרִים מְפֹרָשִׁים בְּפְרָשָׁתָה פֵּר כְּהֵן מִשִּׁחַ כְּפִי שְׁנַתְּפָרְשׁוּ
116 בְּשְׁלָמִים, אֵלָּא עַל כְּרַחֵךְ דְּבָר זֶה בֹּא לְלַמְּדֵנוּ שְׁהַכְּתוּב מְקִישׁ אֶת פֵּר

1 הָרִי לֹא שְׂמֹן שֶׁל מִצְוֹרֵעַ [הַכָּא] בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וְאֵינּוּ בֹא יַחַד עִם
2 הָאֵשׁ, דְּלִבְלוּ עֲלֵמָא מִתְּנִיתוּ שְׂרוּ לִיָּה – שְׁמִתוֹת הַשְּׂמֵן דְּהֵינּוּ
3 הַזּוֹאוֹת הֵן אֵלּוּ שְׁמִתוֹת אֶת שִׁירֵי בְּאַכִּילָה, וְאֵף עַל פִּי כֵּן לֹא
4 מְפַלְטִין לִיָּה – אֵינִים מְפַגְלוֹת אוֹתָהּ, דְּתִנְיָא, לֹא שְׂמֹן שֶׁל מִצְוֹרֵעַ,
5 חֵיבִין עָלָיו מִשׁוּם פִּיגוּל, מְפָנֵי שְׂדָם הָאֵשׁ מִתִּירוֹ לְהִינְתָן עַל
6 הַבְּהוֹנוֹת שֶׁל הַמִּצְוֹרֵעַ. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמְרוּ לוֹ חַכְמֵי לְרַבִּי
7 מֵאִיר, וְהֵלָּא אָדָם מְבִיא – הַמִּצְוֹרֵעַ רִשְׁאֵי לְהַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ עֲבָשׂוּי,
8 וְאֵת לֹא שְׂמֹן מִיָּבֵן וְעַד עֲשָׂרָה יָמִים, וְהָרִי בֹאפוֹן זֶה וְדֵאֵי שְׂאִין דָּם
9 הָאֵשׁ מִתִּיר אֶת הַשְּׂמֹן, וְאֵין חֵיבִים עָלָיו מִשׁוּם פִּיגוּל, וּבַהֲכַרְח אֵינָה
10 בֹאפוֹן שְׂהוּבָא הַשְּׂמֵן יַחַד עִם הָאֵשׁ, אֵין נַחֲשָׁב דָּם הָאֵשׁ לְמִתִּיר
11 שְׁלוֹ לַעֲנִין פִּיגוּל.
12 אָמַר לָהֵן רַבִּי מֵאִיר, אֵף אֵנִי לֹא אֲמַרְתִּי שְׁנוּהָ דִּין פִּיגוּל אֵלָּא בֹאפוֹן
13 שְׂבָא הַשְּׂמֵן עִם הָאֲשָׁם. נִמְצָא שְׂמַפְרֵשׁ בְּרִייתָא ז' שְׂאִין צַד לְחֵיב
14 מִשׁוּם פִּיגוּל בְּלוֹג שְׂמֹן שֶׁל מִצְוֹרֵעַ אֵלָּא בֹאפוֹן שְׂהוּבָא הַשְּׂמֵן יַחַד עִם
15 הָאֵשׁ, וְחֲשַׁב מִחֲשַׁבַת פִּיגוּל בַּעֲבוּדוֹת הָאֵשׁ, אֵךְ בֹּאפוֹן שְׂהוּבָא
16 הַשְּׂמֵן בְּפָנֵי עֲצָמוֹ אֵין שִׁירָךְ בּוּ פִּיגוּל, וּבַהֲכַרְח שְׂהוּאֹת הַשְּׂמֵן אֵינָה
17 עֲבוּדָה שְׂמוּעִילָה בְּהַ מִחֲשַׁבַת פִּיגוּל, וְלִפְיָךְ אֵף לְדַעַת רַבִּי שְׂהוּאֹת
18 הַשְּׂמֵן הִיא הַמִּתִּיר מְכָל מְקוּם אֵין מִחֲשַׁבָה בְּשַׁעַת הַזּוֹאת הַשְּׂמֵן
19 מוּעִילָה כְּדִי לְפַגֵּל, וְאִם כֵּן אֵין לִישַׁב אֶת הַבְּרִייתָא כְּשִׁיתֵר רַב יוֹסֵף,
20 וְחוֹזֵר הַקּוּשִׁיָּא לְמַקּוּמָה כִּיצַד כְּתַבָּה הַבְּרִייתָא בְּרִישָׁא שְׁלוֹג שְׂמֵן
21 יֵשׁוּ בְּכָלל פִּיגוּל כְּשִׁיתֵר רַבִּי מֵאִיר, וְאֵילוּ בְּסִיפָא כְּתַבָּה הַבְּרִייתָא
22 שְׁבַנְסַכִּים אֵין נוֹהֵג דִּין פִּיגוּל כְּשִׁיתֵת חַכְמֵי.
23 רַבִּי יִרְמִיָּה מִישַׁב אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִייתָא: אֵלָּא אָמַר רַבִּי יְרִמְיָה, לְעוֹלָם
24 הַבְּרִייתָא כְּרַבִּי מֵאִיר הִיא, שְׂאֵם הוּבָא לֹא שְׂמֹן יַחַד עִם הָאֵשׁ וְכֵן
25 נִסְכִּים שְׂהוּבָאוּ עִם הוּבָה, נַחֲשָׁב הוּבָה לְמִתִּיר שְׁלָהֵם לַעֲנִין פִּיגוּל,
26 שְׂאֵם נִתְפַּגֵּל הוּבָה נִתְפַּגְלוּ אֵף הֵם, וְלִכֵּן כְּתַבָּה הַבְּרִייתָא שְׁלוֹג שֶׁל
27 שְׂמֵן חֵיבִים עָלָיו מִשׁוּם פִּיגוּל, וְסָפִי מִיָּבֵן 'נְסָכִים' – וְהִסֵּר מִן
28 הַדְּבָרִים שְׂמִנְתָּה הַבְּרִייתָא שְׂאִין שִׁירָךְ בְּהֵם פִּיגוּל אֶת מִנְחַת נִסְכִּים,
29 שְׁלִישִׁית בְּרִייתָא ז' אֲבָן חֵיבִים מִשׁוּם פִּיגוּל עַל נִסְכִּים, וְאֵין לְגָרוּס
30 כֵּן בְּרִייתָא.
31 אֲבִי מִישַׁב אֶת הַבְּרִייתָא בְּלֹא הַגְּהוּ: אָמַר אָבִי, בֹּאמֵת הַבְּרִייתָא
32 נֹאמְרָה בְּשִׁיתֵר רַבִּי מֵאִיר, שְׁלוֹג וְנִסְכִּים הַבָּאִים עִם הוּבָה יִשְׁנֵם בְּכָלל
33 פִּיגוּל, וְלְעוֹלָם לֹא תִסְפִי – אֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׂמִיט מִלְשׁוֹן הַבְּרִייתָא
34 מִנְחַת נִסְכִּים, וְתִנְיָא – וְשִׁנְהָ הַתְּנָא בְּרִייתָא בְּתַחֲלִילָה אֶת דִּין לֹא
35 שְׂמֵן הַכָּא יַחַד עִם הָאֲשָׁם שִׁישְׁנוּ בְּכָלל פִּיגוּל וְאֲבָן אִם הִיָּה מְבִיאָה אֶת
36 הַלּוֹג בְּנִפְרָד לֹא הִיָּה מִתְּפַגֵּל, וּמִכֵּן יֵשׁ לְלַמּוֹד שְׂהוּא הָרִין לְנִסְכִּים
37 הַכָּאֵין עִם הוּבָה שְׂבֹאפוֹן זֶה אֵף בְּהֵם שִׁירָךְ פִּיגוּל, וְהָרִי תִנְיָא –
38 וְלֵאחֲרָי מִכֵּן שְׁנָה הַתְּנָא אֶת דִּין נְסָכִים הַכָּאֵין בְּפָנֵי עֲצָמוֹ לְאַחַר
39 שְׁכַבֵּר הוֹקֵרֵב הוּבָה, וְאָמַר שְׂבֹאפוֹן זֶה אֵין שִׁירָךְ בְּהֵם פִּיגוּל, וּמִכֵּן יֵשׁ
40 לְלַמּוֹד שְׂהוּא הָרִין לְלוֹג שְׂמֹן שֶׁל מִצְוֹרֵעַ הַכָּא בְּפָנֵי עֲצָמוֹ שְׂאֵינוּ
41 בְּכָלל פִּיגוּל כִּיּוֹן שְׂבֹאפוֹן זֶה אֵין דָּם הָאֵשׁ מִתִּירוֹ.
42 שְׁנִינוּ בְּמִשְׁנָה: הַטָּאֲתָה הַעֲזוּף דְּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְכַהֲנִים. הַגְּמָרָא
43 מְבַרַת אֶת הַמְּקוּר שְׁבִשְׂרָה חֲטָאת הַעֲזוּף נֹאכַל לְכַהֲנִים. שׁוֹאֲלַת
44 הַגְּמָרָא: מִנָּא הֵנִי מִלֵּי שְׁחֲטָאת הַעֲזוּף נֹאכַלַת לְכַהֲנִים אַחֲרַי מְלִיקַתָּה
45 וְאֵינָה נְבִלָה. מְבֹאֲרַת הַגְּמָרָא: דְּתִנְיָא – שְׁשֵׁנָה לִי בְּרִייתָא, נֹאמַר
46 בְּפְסוּק (בְּמִדְבָר יט ט) 'זֶה יִזְרֶה לָךְ מִקְדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים מִן הָאֵשׁ כָּל תְּרִפְנָם'
47 וּמִלְשׁוֹן 'כֹּל מִשְׁמַע לְרִבּוֹת לֹא שְׂמֹן שֶׁל מִצְוֹרֵעַ שִׁישִׁירֵי נֹאכַלִּים
48 לְכַהֲנִים כְּשִׁירֵי שְׂאֵר קִרְבָּנוֹת. וּמְבֹאֲרַת הַגְּמָרָא מְדוּעַ הוּצָרֵךְ הַכְּתוּב
49 לְרַבּוֹתָהּ, כִּיּוֹן שְׂאֵילוּ הִיָּתָה הַתּוֹרָה כּוֹתֵבַת רַק 'קִרְבָּנָם' וְלֹא הִיָּתָה
50 כּוֹתֵבַת 'כֹּל', סִלְקָא דַּעְתָּךְ אָמִינָא – הִיָּה עוֹלָה עַל דַּעַתָךְ לֹאמַר, הָרִי
51 לְשׁוֹן 'מִן הָאֵשׁ' כְּתִיב רְחִמְנָא בְּתַחֲלִילַת הַפְּסוּק, וּמִשְׁמַע שְׁדוּקָא
52 בְּקִרְבָּן שְׂמַקְצוֹת הוֹקֵרֵב עַל אֵשׁ מְזוּבָה, שִׁירֵי נִיתְנוּ לְכַהֲנִים, וְהָאֵשׁ –
53 וְלוֹג שְׂמֵן ז', לֹא מוֹרֵב מִן הָאֵשׁ הוּא – אֵינוּ דָּבָר בְּשִׁנְשִׁיתִיר מֵאֵשׁ
54 מְזוּבָה, שְׁהִיָּה לֹא נִיתָן מִמֶּנּוּ כְּלוּם עַל הַמְּזוּבָה, וְאִם כֵּן לֹא יִהְיֶה בְּכָלל
55 הַקִּרְבָּנוֹת הַנִּיתְנִים לְכַהֲנִים, קָא מִשְׁמַע לָן הַפְּסוּק בְּלִשׁוֹן 'כֹּל קִרְבָּנָם'
56 שְׂאֵף שִׁירֵי הַלּוֹג נִיתְנִים לְכַהֲנִים.
57 וּמָה שְׁכַתְבָּה הַתּוֹרָה 'לִבֵּל מִנְחָתָם', לְרִבּוֹת מִנְחַת עוֹמֵד וּמִנְחַת
58 הַקִּנְאוֹת – מִנְחַת סוּטָה, שְׂאֵף שִׁירֵיהֶם נִיתְנִים לְכַהֲנִים. סִלְקָא דַּעְתָּךְ

המשך ביאור למס' זבחים ליום ששי עמ' ב

1 בְּהֵן מְשִׁיחַ לְשׁוֹר זֶבֶח הַשְּׁלָמִים, כְּדִי לְלַמֵּד, מַה שׁוֹר זֶבֶח הַשְּׁלָמִים
2 אֵינוֹ נַעֲשֶׂה פִּיגּוּל עַד שְׂיֵהוּ מְעַשְׂיוֹ – הַעֲבֹדוֹת שְׁבָהֵם עֶבֶד וְחִישָׁב
3 מִחֻשְׁבַּת פִּיגּוּל, וּמִחֻשְׁבוֹתָיו – הָאֲבִילוֹת שֶׁחֲשָׁבוּ עֲלֵיהֶן לַעֲשׂוֹתָם
4 שְׁלֹא בְּזִמְנֵהוּ, עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן כְּלוֹמֵר מִחוּץ לְהִיכָל, אִם פֶּה בְּהֵן
5 מְשִׁיחַ אֵינוֹ נַעֲשֶׂה פִּיגּוּל עַד שְׂיֵהוּ מִחֻשְׁבוֹתָיו – מֵה שֶׁחֲשָׁב לַעֲשׂוֹת

6 שְׁלֹא בְּזִמְנֵהוּ, וּמְעַשְׂיוֹ – וְהַעֲבֹדוֹת שְׁבָהֵם עֶבֶד וְחִישָׁב, עַל הַמִּזְבֵּחַ
7 הַחִיצוֹן, כְּלוֹמֵר מִחוּץ לְהִיכָל.
8 הַגְּמָרָא מְבִיאָהּ פֶּסֶק הַלְכָהּ בְּעֵינֵי זֶה: אָמַר רַב נַחֲמָן, אָמַר רַבָּה בְּרַ
9 אָבִיהֵי, אָמַר רַב, הַלְכָהּ פְּרִי אֱלֵעֶזֶר שֶׁאָמַר מִשׁוּם רַבִּי יוֹסִי.
10 הַגְּמָרָא תַמָּהּ עַל פֶּסֶק הַלְכָהּ זֶה: אָמַר (רַבָּא) [רַב יוֹסִי]